

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 3271 van 29 oktober 2007
in de zaak 12.891/IVde kamer

In zake:

[REDACTED]
Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat S. BEKHELIFA
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat [REDACTED] van Afghaanse nationaliteit, op 17 augustus 2007 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 juli 2007.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 28 september 2007 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken, A. VAN ISACKER

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat I. FLACHET loco advocaat S. BENKHELIFA en van attaché B. BETTENS die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de feitelijke gegevens van de zaak.
 - 1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 17 oktober 2004, verklaarde er zich op 18 oktober 2004 een eerste maal vluchteling. Op 20 april 2005 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bevestigende beslissing van weigering tot verblijf. Op 23 oktober 2006 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in die door de Dienst Vreemdelingenzaken niet in overweging werd genomen. Op 13 april 2007 diende verzoeker een derde asielaanvraag in.

- 1.2. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt verzoekers asielaanvraag bij beslissing van 31 juli 2007, verstuurd op 2 augustus 2007.
- 1.3. De feiten aan de basis van verzoekers asielaanvraag kunnen als volgt worden samengevat:
 - de algemene situatie in Afghanistan is verslechterd;
 - verzoeker vreest nog steeds vervolging vanwege de Afghaanse overheden omwille van de feiten aangehaald bij de eerste asielaanvraag.
- 1.4. De bestreden beslissing hecht geen geloof aan verzoekers asielrelaas en baseert zich daarvoor op volgende gronden:
 - de eerste asielaanvraag werd afgewezen omdat het asielrelaas vreemd bleek te zijn aan de criteria van het vluchtelingenverdrag;
 - verzoeker maakt niet aannemelijk in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus.
2. Over de gegrondheid van de zaak.
- 2.1. In een eerste middel stelt verzoeker een schending vast van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.
- 2.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij nergens uiteenzet op welke wijze artikel 48/3 geschonden is. Met betrekking tot verzoekers derde asielaanvraag kan worden vastgesteld dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt maar verklaart dat hij nog steeds vervolging vreest omwille van de feiten die hij reeds had aangebracht bij zijn eerste asielaanvraag. Deze asielaanvraag werd afgewezen nadat werd vastgesteld dat verzoekers asielrelaas vreemd was aan de criteria van het vluchtelingenverdrag. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen enkel element aan om deze vaststelling te weerleggen of te ontkrachten. De motieven worden dan ook beschouwd als zijnde hier hernomen, dienvolgens kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen. De schending van artikel 48/4 wordt hernomen in het tweede middel.
- 3.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 1,2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 48/4 en 48/5 van de Vreemdelingenwet.
- 3.2. De Raad stelt vast dat aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in voormelde artikelen, werd voldaan. Immers, deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. (R.v.St., X., nr. 167.408, 2 februari 2007; R.v.St., X., nr. 167.852, 15 februari 2007). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent en bovendien in het middel aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Verzoeker betwist aldus de beoordeling door de Commissaris-generaal van de aangehaalde feiten en voert aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Op grond van de

devolutieve werking van het beroep en de volle rechtsmacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is de materiële motiveringsplicht het voorwerp van deze beslissing. Hiervoor wordt verwezen naar wat hierna volgt.

- 3.3. Verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing, wat de subsidiaire bescherming betreft, ten onrechte motiveert over de provincie Kaboel, terwijl hij afkomstig is van de provincie Takhar en later in Mazar-i Sharif in de provincie Balkh heeft gewoond. Dat de beslissing dan ook niet afdoende werd gemotiveerd.
- 3.4. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing de algemene situatie in het noorden, westen en het centrum bespreekt om vervolgens een aantal incidenten specifiek voor de provincie Kabul aan te halen daar waar verzoeker inderdaad woonachtig was in de provincie Balkh en het feitenrelaas uit de bestreden beslissing dit ook zo vermeldt.
- 3.5. Verzoekende partij werpt vervolgens op dat de provincie Balkh wordt vermeld op de lijst van gevaarlijke provincies van het UNHCR. Hij stelt dat louter op basis van de informatie van het UNHCR had dienen besloten te worden tot de toekenning van de subsidiaire bescherming; dat het onaanvaardbaar is dat het advies en de aanbevelingen van het UNHCR door het Commissariaat-generaal worden miskend. Hij verwijst in dit verband naar rechtspraak van de Raad van State waarin wordt geoordeeld dat men de informatie van het UNHCR niet zomaar kan negeren en dat het aantonen van een "algemene" situatie voldoende kan zijn om tot de subsidiaire bescherming te besluiten. Meer algemeen worden, nog volgens verzoeker, de aanbevelingen betreffende internationale bescherming miskend voor de provincies en de districten die niet op de lijst van het UNHCR voorkomen. Verzoeker werpt verder op dat het Commissariaat-generaal in de bestreden beslissing en het antwoorddocument van CEDOCA toegeeft dat er reeds burgerslachtoffers zijn gevallen en dat er "antiregeringseenheden" aanwezig zijn in de provincie waar hij vandaan komt. Als het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen accepteert dat er een gewapend conflict is dan kan verwerende partij niet langer voorhouden dat er geen risico is. Door het subsidiaire beschermingsstatuut niet toe te kennen, schendt de bestreden beslissing volgens verzoeker dan ook artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
- 3.6. Verzoeker verklaarde dat hij in Mazar-i Sharif woonde, gelegen in het district Mazar-i Sharif in de provincie Balkh. De Raad stelt vast dat diverse rapporten wijzen op het toenemend geweld tussen opstandelingen en overheids- en coalitietroepen, zelfmoordaanslagen, intimidatie van de bevolking, gedwongen rekrutering en ongedifferentieerde acties door lokale commandanten in Afghanistan. Het UNCHR heeft lijsten opgesteld met betrekking tot de veiligheidssituatie per provincie en per district. UNHCR heeft deze lijst met "onveilige" districten opgesteld aan de hand van zeer specifieke criteria waaronder: hevige voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en coalitie- en regeringstroepen anderzijds, systematische intimidatie door opstandelingen, gedwongen militaire inlijving en dwangarbeid, aanvallen van opstandelingen met bomaanslagen en raketaanvallen, gevechten tussen rivaliserende facties en het systematisch heffen van illegale belastingen met bedreiging voor het leven, veiligheid en vrijheid (vrije vertaling). UNHCR stelt verder dat als één of meerdere van deze criteria gedurende de laatste maanden in het betrokken gebied werden gerapporteerd er dan bijkomende bescherming zou moeten verleend worden aan personen die van daar afkomstig zijn. Deze lijsten kunnen dan ook beschouwd worden als een objectieve leidraad bij de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker beweerde evenwel afkomstig te zijn van het district Mazar-i Sharif dat niet wordt vermeld op de lijst van het UNHCR. Deze lijst vermeldt voor de provincie Balkh enkel de districten Balkh, Charbolak, Chemtal en Sholgara. Het door verzoekende partij neergelegde document

van de "Groupe de Recherche et d'Information sur la Paix et la Sécurité" doet hieraan geen afbreuk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 29 oktober 2007 door:

Mevr. A. VAN ISACKER, wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

Mevr. H. NURDOGAN, toegevoegd griffier.

De griffier,

H. NURDOGAN.

De voorzitter,

A. VAN ISACKER.